

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 3/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Richardom Schwarzom, advokátom, Ernestova bašta 2, Nové Zámky, proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 3T/63/2023 z 11. septembra 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4Tos/89/2025 z 25. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 7 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu uvedenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada, aby mu ústavný súd priznal trovy konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Zámky podal na sťažovateľa na okresnom súde obžalobu pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom v podanej obžalobe.

3. Po podaní obžaloby bol sťažovateľ podľa § 80 ods. 3 Trestného poriadku vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 3T/63/2023 z 20. marca 2025 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4Tos/32/2025 z 8. apríla 2025 o zamietnutí jeho sťažnosti, a to z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

4. Sťažovateľ žiadosťou z 1. septembra 2025 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu spolu s alternatívnou žiadosťou o nahradenie väzby. Okresný súd uznesením podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Súčasne sťažovateľovu väzbu podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal peňažnú záruku za nahradenie jeho väzby. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

5. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že napadnuté uznesenia sú od času vzatia sťažovateľa do väzby v poradí tretím rozhodovaním o žiadostiach o prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutým uzneseniam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Všeobecné súdy sa dostatočne nevysporiadali s vykonaným dokazovaním, a to vrátane dokazovania v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré nesprávne vyhodnotili a sťažovateľa ponechali vo väzbe, ktorá je podľa jeho názoru bezdôvodná a má represívny charakter.

b) Všeobecné súdy sa nevysporiadali najmä s dôkazmi, ktoré oslabujú dôveryhodnosť výpovedí poškodenej ██████████, a to konkrétne s tromi čestnými prehláseniami rôznych osôb, uzneseniami príslušného okresného úradu o zastavení priestupkových konaní, v rámci ktorých vystupovala poškodená ako oznamovateľka a sťažovateľ ako priestupca, ako ani s predloženým CD nosičom a viacerými fotografiami zachytávajúcimi sťažovateľa s poškodenou.

c) Okresný súd na hlavnom pojednávaní 2. októbra 2025 zamietol všetky návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania.

d) Väzobné rozhodnutia vo veci sťažovateľa sú založené len na tvrdeniach poškodenej ██████████ a jej podaniach adresovaných Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Nové Zámky a probačnému a mediačnému úradníkovi, pričom nie sú verifikované inými dôkazmi. Všeobecné súdy pri rozhodovaní o väzbe vôbec nebrali do úvahy protichodné tvrdenia poškodenej pred probačným a mediačným úradníkom 26. februára 2025.

e) V rámci žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu bol 1. septembra 2025 do trestného konania predložený znalecký posudok č. 6/2025 z 18. augusta 2025 znalkyne PhDr. Dominiky Vaškovič, ktorý bol vypracovaný na účely predloženia do civilného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 16P/74/2021, pričom všeobecné súdy tento znalecký posudok vyhodnotili neutrálne, a to aj napriek tomu, že podľa názoru sťažovateľa, citujúc jeho závery, tento preukazuje, že poškodená ██████████ klame a zavádza súd v trestnom konaní.

f) Napokon sťažovateľ argumentuje zásadným porušením svojho práva na obhajobu v intenciách § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietkach, podľa ktorých sa všeobecné súdy nedostatočným spôsobom vysporiadali s materiálnou dôkaznou situáciou vo vzťahu k splneniu

jednotlivých podmienok väzby. Pozornosti ústavného súdu neunikla skutočnosť, že sťažovateľ v obsahu ústavnej sťažnosti nenamieta nenahradenie svojej väzby niektorým zo surogátov, a preto sa podmienkami nahradenia, resp. nenahradenia väzby sťažovateľa ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vôbec nezaoberal, keďže pri svojom ústavnoprávnom prieskume bol bezvýhradne viazaný rozsahom podanej ústavnej sťažnosti, čo sa týka jej vlastných dôvodov.

8. V totožnom kontexte ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 7 ods. 1 dohovoru. Uvedenie čl. 17 ods. 3, 5 ústavy a čl. 50 ods. 3 ústavy v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (m. m. napr. I. ÚS 20/2020, III. ÚS 411/2022, III. ÚS 480/2023).

III.1. K uzneseniu okresného súdu:

9. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a taktiež systém ochrany ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov.

10. Princíp subsidiarity je na zákonnej úrovni premietnutý do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o pochybeniach okresného súdu pri prvostupňovom rozhodovaní prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil, pričom ochranu mu bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd, ktorému patrilo rozhodovanie o podanej sťažnosti. Táto skutočnosť zakladá neprípustnosť ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa prvej z alternatív uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo je zároveň dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K uzneseniu krajského súdu:

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv vyplývajúcich z ústavy, resp. práv vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktorou je Slovenská

republika viazaná, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti domáha, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a označenými základnými právami a slobodami, resp. z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú tak možno považovať takú sťažnosť, v rámci predbežného prejednávania ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označených základných práv, resp. ľudských práv, ktorej realnosť by mal možnosť posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

12. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

13. V neposlednom rade z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že všeobecný súd rozhodujúci o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe sa musí adekvátne a preskúmateľne vyrovnat' s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (III. ÚS 135/04, III. ÚS 466/2010) a taktiež z odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodované o väzbe, musí byť zrejmé, že sa súd náležite zaoberal všetkými podstatnými argumentmi a námietkami, ktoré obvinený v sťažnosti uviedol (III. ÚS 34/07, IV. ÚS 230/2011).

14. Pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu nebolo úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, jeho úloha sa obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, a taktiež či je odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

15. Väzba predstavuje jeden z najzávažnejších zásahov do osobnej slobody a práv obvineného. Na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, kde sú implicitne obsiahnuté hmotné aj procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje viacero čiastkových práv, ako napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (m. m. napr. III. ÚS 7/00, IV. ÚS 321/2022). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je pritom aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd skúmal významné

skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradit' ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby takéto rozhodnutia boli založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (m. m. napr. III. ÚS 115/08, III. ÚS 515/2023, IV. ÚS 207/07).

16. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj so zreteľom na ľudskoprávne posolstvá dohovoru (m. m. napr. III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05, IV. ÚS 321/2022), s ktorými musí byť v plnom súlade.

17. Napokon ústavný súd v rámci všeobecných východísk dodáva, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutých uznesení pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v integrálnej celistvosti.

18. Pri rozhodovaní o trvaní väzby musia byť splnené formálne predpoklady väzby (ktorých ústavnú konformitu sťažovateľ v podanej sťažnosti nespochybňuje) a taktiež materiálne predpoklady väzby, kde musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a spáchal ho obvinený. Zároveň musí byť daný niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 Trestného poriadku. Väzba ako prostriedok *ultima ratio* predstavuje jeden z najzávažnejších zásahov do základných ľudských práv a slobôd, ku ktorému dochádza v dobe, keď o vine obvineného nie je ešte právoplatne rozhodnuté a naráža tým priamo na zásadu prezumpcie neviny. Najmä preto každé pozbavenie osobnej slobody prostredníctvom väzby môže byť ospravedlniteľné iba tam, kde je to absolútne nevyhnutné a v súlade so zásadou proporcionality, primeranosti, fakultatívnosti a subsidiarity. Taktiež je potrebné kategoricky vymedziť, že väzba ako inštitút zaist'ovania osôb pre účely trestného konania má výlučne zaist'ovací, a teda v žiadnom prípade nemôže mať sankčný charakter.

19. V okolnostiach konkrétnej trestnej veci je potrebné uviesť, že sťažovateľ nebol vzatý do väzby v priebehu prípravného konania, a teda bezprostredne po vznesení obvinenia, keď okresný súd uznesením z 21. júna 2023 vydaným pod č. k. 3Tp/39/2023-13 nevyhovел návrhu prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Zámky na vzatie sťažovateľa do väzby, pričom jeho väzba z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bola v trestnom konaní pôvodne nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka, a to za uloženia primeraných povinností a obmedzení v intenciách § 82 ods. 1 Trestného poriadku. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol následne vzatý do preventívnej väzby z dôvodu, že porušil okresným súdom ustanovené povinnosti a obmedzenia, čo determinuje aj § 80 ods. 3 Trestného poriadku, na základe ktorého okresný súd rozhodol o jeho vzatí do väzby v súdnej časti trestného konania.

20. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutých uznesení okresného súdu aj krajského súdu konštatuje, že odôvodnenie potreby ďalšieho trvania väzby sťažovateľa nemožno

v žiadnom prípade označiť za arbitrárne či nepreskúmateľné, a tým ústavnoprávne neudržateľné. Tak okresný súd, ako aj krajský súd sa dôsledne vysporiadali a náležite odôvodnili splnenie oboch materiálnych podmienok väzby sťažovateľa, a to tak dôvodnosti vedeného trestného stíhania, ako aj dôvodu preventívnej väzby.

21. Dôvodnosť trestného stíhania videl okresný súd nielen vo výpovedi poškodenej [REDAKOVANÉ] ale tiež vo výpovediach ďalších svedkov, ktorí výpoveď poškodenej vo veci samej potvrdzujú. Vo vzťahu k prvej materiálnej podmienke väzby okresný súd poukázal tiež na znalecké dokazovanie znalkyne Bielikovej, ako aj ďalšie listinné dôkazy, ktoré sú obsiahnuté v rámci vyšetrovacieho a súdneho spisu. Obavu z naplnenia dôvodu preventívnej väzby vnímal okresný súd najmä s poukazom na dlhodobý charakter stíhanej trestnej činnosti, porušenie okresným súdom stanovených povinností a obmedzení a tiež s poukazom na kriminálnu minulosť sťažovateľa, pričom tieto okolnosti okresný súd konkrétne a pomerne obsiahlym spôsobom analyzoval najmä na s. 5 odôvodnenia svojho uznesenia. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že okresný súd sa dôsledne zaoberal aj argumentáciou sťažovateľa vyplývajúcou zo žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ktorá je predmetom tohto konania pred ústavným súdom, pričom v konkrétnom ústavný súd poukazuje najmä na materiálny obsah piateho uceleného odseku na s. 4 odôvodnenia uznesenia okresného súdu.

22. Krajský súd vo vzťahu k dôvodnosti vedeného trestného stíhania poukázal na dôvody uvedené už v odôvodnení uznesenia okresného súdu, s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil. Vo vzťahu k naplneniu dôvodu preventívnej väzby uviedol, že táto je daná najmä s ohľadom na osobnostný profil obžalovaného objektivizovaný znaleckým skúmaním v priebehu trestného konania a taktiež dlhodobý charakter stíhanej trestnej činnosti, ktorej sa mal sťažovateľ dopustiť v priebehu plynutia skúšobnej doby svojho predchádzajúceho odsúdenia (okresným súdom pod sp. zn. 2T/27/2018), pre pokračovací zločin vydierania, ktorého sa dopustil vo vzťahu k bývalej partnerke – matke svojej dcéry. Krajský súd vo vzťahu k uvedenej skutočnosti dodal, že toto konanie sťažovateľa, pre ktoré už bol skôr odsúdený, ako aj konanie sťažovateľa, pre ktoré je aktuálne trestne stíhaný, podľa jeho názoru v celom rozsahu zodpovedá osobnostnému profilu sťažovateľa objektivizovanému znalkyňou Mgr. Bielikovou. V záveroch odôvodnenia svojho uznesenia krajský súd poukázal na skutočnosť, že v období od 20. marca 2025 do času vydania uznesenia krajského súdu všeobecné súdy už trikrát rozhodovali o žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, a preto je celkom logické, že argumenty okresného súdu a krajského súdu obsiahnuté v jednotlivých väzobných rozhodnutiach majú čiastočne repetitívnu tendenciu.

23. Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu, ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd deklaruje, že krajský súd sa podstatnými námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu postačujúcom pre záver, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky relevantné námietky. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktoré korektne objasnilo jeho skutkový a právny základ, preto postačuje na prijatie záveru o tom, že z tohto aspektu boli plne rešpektované jednotlivé referenčné kritériá, na ktoré sťažovateľ poukazuje v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd napokon v súlade so svojou rozhodovacou praxou dodáva, že len skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi krajského súdu nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. napr. IV. ÚS 357/2023).

24. Ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľa, že jeho väzba je v súčasnom štádiu trestného konania plne ústavnoprávne udržateľná, pričom spĺňa všetky predpoklady obmedzenia jeho osobnej slobody vyplývajúce tak z ústavy, ako aj z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že všeobecné súdy sa pred rozhodnutím o jeho väzbe nedostatočne vysporiadali s celkovou materiálnou dôkaznou situáciou, a to osobitne vzhľadom na ním tvrdené spochybnenie vierohodnosti poškodenej [REDAKOVANÉ] ako prameňa dôkazu v rámci meritórneho rozhodovania súdu o obžalobe podanej na jeho osobu a tiež vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd zamietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania na hlavnom pojednávaní, čím malo dôjsť k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu v trestnom konaní.

26. Jednotlivé sťažnostné námietky vyhodnotil ústavný súd ako vyjadrenie nespokojnosti sťažovateľa s meritórnym hodnotením dôkazov a zamietnutím jeho dôkaznej iniciatívy, a to predovšetkým zo strany okresného súdu, ktorý v čase podania ústavnej sťažnosti vykonával vo veci hlavné pojednávanie. Je výlučnou meritórnou právomocou všeobecných súdov, aby pred rozhodnutím o vine, resp. nevine sťažovateľa postupovali v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a teda aby dôsledne a podľa svojho vnútorného presvedčenia vyhodnotili všetky zákonne získané a zákonne vykonané dôkazy tak jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach, čo je esenciálnym predpokladom zákonného, spravodlivého a preskúmateľného rozhodnutia vo veci samej, a to za súčasného rešpektovania práva sťažovateľa na obhajobu. Bez ambície prejudikovať výsledok meritórneho rozhodnutia všeobecných súdov však ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že v prípade nespokojnosti s priebehom a výsledkom trestného konania má nespokojná strana kontradiktórneho sporu medzi obžalobou a obhajobou dispozitívne právo iniciovať riadne a následne aj mimoriadne opravné konanie (spravidla dovolacie konanie, pozn.), až v rámci ktorého bude sťažovateľ potenciálne oprávnený domáhať sa konštatovania naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, na ktorý sa nesprávne odvoláva už v rámci svojej ústavnej sťažnosti týkajúcej sa rozhodovania o jeho väzbe, a teda rozhodovania nemajúceho charakter rozhodovania vo veci samej.

27. V konkrétnom prípade ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi uznesením krajského súdu a obsahom sťažovateľom označených referenčných kritérií podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu primárne odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Sekundárne však ústavný súd zdôrazňuje, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 123) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, a to nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo, t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Keďže sťažovateľ sa v petite ústavnej sťažnosti domáhal vyslovenia porušenia aj vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a taktiež čl. 7 ods. 1 dohovoru, avšak prípadný zásah do označených základných práv, resp. označených práv vo svojej ústavnej sťažnosti bližšie neodôvodnil, neprichádzal do úvahy iný postup ako ústavnú sťažnosť v parciálnej časti naposledy zmienených

referenčných ustanovení ústavy a dohovoru pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

29. Ústavný súd na dôvažok dodáva, že väzobným konaním ani nemôže dôjsť k porušeniu práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež v čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravujú vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru. Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej ochrana osobnej slobody nie je garantovaná čl. 6, ale čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok de Wilde et al. v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – § 77 etc.).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu